

AÇIK YARA

AYŞE ÇELİKKAYA

HECE

şir

Ayşe Çelikkaya: 1977 yılında İzmir’de doğdu. İlk, orta ve liseyi İzmir de okudu. Anadolu Üniversitesi İletişim Fakültesi “Medya İletişim” öğrencisidir. DEÜ sürekli eğitim kapsamında Senaryo Yazarlığı ve Reklamcılık eğitimi aldı. İlk önce öykü yazmak ile yazı hayatına başladı. Öyküleri *Edebiyat İşliği* ve *İzmir İzmir* dergilerinde yayımlandı. Sonra şiire yönelişi *Edebistan com.*’da yayımlanan şiirleriyle oldu. Ardından *Asantlar com.*’daki şiirleri takiben ilk basılı şiirleri *Hece* dergisinde yayımlanmaya başladı. *Hece*, *İtibar* ve *Temmuz* dergilerinde de hâlen şiirleri yayımlanmakta. İki kız annesi ve evlidir.

AÇIK YARA

AYŞE ÇELİKKAYA

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 446
Şiir

Birinci Basım: Eylül 2017
©Hece Yayınları
Sertifika No: 17672

Kapak Tasarımı: SARAKUSTA
www.sarakusta.com.tr
Teknik Hazırlık: Bülent Güler

Baskı: Dumat Ofset
T: (0312) 278 82 00

ISBN: 978-605-9556-45-3

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara
Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/Ankara
T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr
www.hece.com.tr

İÇİNDEKİLER

Müşkül Veda / 9
Çekilmemiş Besmele / 11
Kanaviçeden Mesai / 14
Yarı Yolda Af... / 15
Bir Poz Ver de Öleyim / 17
Issız Vefa / 19
Bir Maşraba Öpücük / 20
Son Masal / 22
Ağlak Bir Şükür / 24
Hoşçakal Geldin mi... / 26
Komşudan Ödünç Huzur / 28
İkinci El İtiraz / 30
Göçebe Suç / 32
Göge Dokundum / 33
Vakit Aşk... / 36
Ferah Odalar / 39
Kanatlı Ağrı / 41
Ağaçlar da Üşür / 43
Siyaha Düşmek / 45
Temmuz' da ... / 47
Komik Drama / 50
O Piti Piti / 51
Bakmışsın Hayattayız / 56
Pardon Var mı Sizde Çuvaldız / 60
Hey Pinokyo / 62

Bir Tas Umut /	64
Güneşine Sırt Dönmüş Gölge /	66
Adı Yalan Olsun /	68
Soğuk Güneş /	70
Afilli İcat /	71
Ortaya Karışık /	73
Adam Olacak Söz /	75
Rabbim... /	77
Yırtık Düş /	79
Birilerinin Canıym ve Her Şeyhi /	80
Dünya Ağrısı /	81
Kadraj Hatası /	83
Sessiz Ağrı /	85
Yas Köyneği /	86

*Sarnıçları harabe şehirlerde rastlıyorum kendime
Çiğliklerim dolaşıyor avaz avaz...*

yorgun bir şehirde oturup dinlenemem...

MÜŞKÜL VEDA

kondüktör yürür, biletler yanar, öfkem sırasını bekler
bir şehir adı konuştuğunda doğar
düşer biri, babasının kalkmayı beceremediği yer kayar
ayaklarından
gidemeyiz de ondan açılmaz gelenlere yer.
ben yola çıkmaya niyet edemem
yol zaten uzun bir niyete durur çıkabildiğimde.

çıkabilseydim ve adımlarımı bozmasaydım
bu evde, bu sofrada değil, bir trende
kimselerin uğramadığı en müşkül mevkilerde
kulağını ve kalbini yasla şu raya
der sana; iflah olmaz ve hatırı sorulmaz bir yaradır, aslında.
bırakmasaydı hayat ellerimi, babamı anladığım yerde
saklanmazdım kendimde, bir öfkenin tekrarına sığınıp.
inanmayalım kendimize ve cayalım ölmekten
şu hayatı alıp bir kabre gömelim.
şartların hayatı beklemediği bir yerde
ne ileri ne geri hep rölantide
önce vurup sonra tepkimizi belirleyelim
çünkü kimse doğruyu bilmek istemiyor.

beklemeyi gitmek bildim
beklemenin hincını gitmenin sahiciliğinden çıkardım,
şiiirleri sevdim aslında, mutlu yalancı masallardan uzak.
manşetler atılır, öyküler kurulur, bilmem kimler okur
birileri söyler, birileri duyar, birileri de dinlese bari

bir şair tepesinden atlar şiirinin
bir vaiz kelamından düşer aşağı
evladından öteye gidememiş bir anneyi,
bilmez ve kurgulayamaz hiçbir öykücü
kaybolmak böyledir belki kendi zihninde
çıkamamak da böyledir, kara trenin kara garından.

zaten uzun bir niyettir yol, çıkabilene...

ÇEKİLMEMİŞ BESMELE

hesap alınır, şehir bayatlar
özrün ölümünü meşrulaştırmaz
oysa kalemler adını yazmıyor
kalemin pası niye olmaz soramıyorsun
havva da dolanır mıydı gönlüne ademin,
gökten düşen üç elmayı
hangi ademoğlu atmadı kafana mesela
yetti mi cevaplar dünyaya mukim olman için

hangi “an” ı son kez yaşadın bilemedin
oysa kapılar senin için açılmadı
çekmediğin besmele başına hep ziyan
şeytanının insafından kovulmuşsun mesela
sızılarını yüzünün akında saklayamadın
ben söylüyorum dinle beni biraz
sat orta boylu kaygılarını
orta boy olmayan adamlara
bul kabuğunu saklan yaranın altına
yüzüne sür ve hırpala belleğini

bir akşam üzeri veya sabah öncesi
yüreğinin koynuna gir sokul kendine
ahını feda et, eşitle acını
maalesef.
o mümkün sen değilsin.

KANAVİÇEDEN MESAI

*yüzüme bakmayan bir çift gözle döndüm kendime
içime adım atamadım...*

söylediğim sözler dev bir anaya çeviriyor beni
yani yağmurları çölde boğan kelere
sussam bile anası oluyorum denizlerin. ne tuhaf
yorulduğum uykular uyanık bir kanapeye oturtmadı beni
sarsam kenarları kanaviçeli bir kefeni
sanki dünyada dünyanın selasını ben okuyacağım

ben hiç bakamadım seninle aynı göğe
evliyalar üflesin isterdim hayretine
oysa insanların evleri topraktan ve kemikten
beden, gök ve klişe bir nefis
çok mesaili ve mevkili bir iş belki
kaldırmak ayağa kendinden kendini

bir salıncağım yok kanayan dizlerimi avuttuğum
hiçbir şey umduğumdan az olmadı
çok sevdim demen bile sandığımdan çok değil
zümrütten iğne olsam, yakışmazdım inan dünyanın göğsüne
oysa sıradan bir acıya dayanamayacak kadar sıradandım...

YARI YOLDA AF...

bağırma kendine, sustur beyninin dırdırlarını
muhabbeti kafesinden kaçmış kuşları anımsa
huzurumu yırtıp
yamasını vicdanınla tutturduğun kaşıntılardan çık
yüzünü bir bağışlanmaya astar eden sen
aç kapılarını uğurla kendini
bu terk ediş benim değil
derdini yarı yolda yakalasan yeter.